

Tmě neutečeš

V domě byla tma. To není možné. Vstala jsem z postele a prudce rozestřela záclony. Je to pravda. Napadli nás. Zemřou. V naší realitě je vždy světlo. Nemůže tu být tma. Začala se mi točit hlava. Couvala jsem dozadu a spadla na židli. Tohle nemůže byt pravda. Musela jsem se probrat. Dala jsem si facku. To mě donutilo začít přemýšlet. Dobře, všude je tma. Začala jsem se třepat. Tma. Napadli nás. Zabijou nás. Tihle netvoří mi vzali celou rodinu, já jsem poslední...

Z přemýšlení mě vytrhl hlasitý výkřik. První výkřik. Museli přijít teď. Další výkřik. A ten mě probral jak nikdy v životě. Výkřik patřil Amandě, mé nejlepší kamarádce. Nikoho jiného nemám. Musím jednat. Určitě ji chytili Atleni. Atlen je stvoření, které pochází z jiné reality. Neměli by tady vůbec být, i když je nezajímají naše životy. Zajímá je naše tělo. Jsou hladoví. Prostě nás zabijí a nechají kosti a někdy kousek masa. Už párkrát napadli nějaké světy. Nikdo nikdy nepřežil. Sta tisíce lidí mrtvých. Tisíce mrtvých dětí, které měly ještě celý život před sebou. Atleni jsou zhruba tři metry vysokí. Mají čtyři tenké končetiny a příliš vyhublé tělo, bílé oči a zuby, které jsou většinou zbarvené od krve.

Další výkřiky. Musím něco udělat. Vedle dřevěných dveří byla malá skříňka. Otevřela jsem ji a lehce rozpoznala velký, červený klíč. Ihned jak sem odemkla dveře od sklepa, uslyšela jsem další ostrý výkřik, který mi pronikl až do morku kostí. Musím si pospíšet. Udělala jsem příliš rychlý a velký krok a už jsem letěla dolů po kamenných schodech. Kutálela jsem se a s každým schodem mnou projela nová bolest. Když jsem skončila na zemi ve sklepě, cítila jsem, že se mi něco stalo s kolenem. Něco velmi špatného. Ale to mě nemůže zastavit. Bolestně jsem vstala a rozhlédla se po dřevěném pultu se zbraněmi. Ted jsem slyšela neustálé výkřiky. Malé děti křičely bolestí, staré ženy, muži, všichni umírali... Stejně všichni umřeme. Nikdo nikdy nepřežije. Malá šance, že přežiješ je, když se schováš do sklepa, ale kvůli tomu tu nejsem. Vezmu si zbraně a jdu ven. Zachránit ji. Podívala jsem se po pultu. Hodně zbraní, žádná užitečná. Atleny nelze zabít. Lze je pouze přesunout zpátky do jejich reality. Vzala jsem si nejostřejší meč a baterku, i když tuším, že mi bude k ničemu. Venku je hustá černá mlha. Vidíš sotva na dva kroky, nevidíš do stran ani na nebe. Tvůj jediný zdroj je kousek země. Přemýšlela jsem i nad pistolí, ale rozhodla jsem se, že bych toho měla u sebe moc. Před odchodem jsem se ještě otočila na velkou tabuli pravidel, bylo jich pět. Pokusím se žádné neporušit.

1. Nikdy nevycházej ven, když je tma.

Dále jsem to vzdala a rozeběhla se po schodech, přestože bolest v kolenu sílila. Pro Amandu a pro všechny, kteří už umřeli kvůli Atlenům!

Otevřela jsem dveře a vyběhla z domu. Venku panovalo peklo - slyšela jsem křik lidí, prosby o milost, cítila kouř, což nejspíš znamená, že někde hoří, země pode mnou byla rozdupaná od velkých chodidel. Ale nejhorší byl smích. Oni se smáli. Smáli se a přitom nás pojídali. Smáli se a přitom nás mučili. Smáli se a přitom nás zabíjeli...

Rozeběhla jsem se po cestě. „Amando!“ zakřičela jsem. Nebylo ticho. Lidé neustále křičeli. Jen Atleni ztichli. Náhle jsem uslyšela těžké kroky, jak běží přímo mým směrem. Odběhla jsem z cesty a tím jsem porušila další pravidlo. Běžela jsem do černoty. Neviděla jsem nic, ale i tak jsem

neustále volala „ Amando!“ a slyšela, jak Atleni cosi řvou. Určitě jim kazím zábavu, když tu neustále křičím jméno své nejlepší kamarádky. Zakopla jsem. Nemohla jsem dál. Koleno mě pálilo a nešlo mi dýchat. Naráz přede mnou stál vysoký Atlen. Naživo vypadal ještě hrozivěji než by si kdokoliv dokázal představit. Byly mu vidět kosti, měl na sobě pouze kousek látky, takže se to ani nedá nazvat oblečením. A měl bílé oči, kterými na mě hleděl, jako kdybych byla jeho dezert. A možná to i pravda je. Ne, nemůže mě zabít, nejprve musím zachránit Amandu, až pak mužů zemřít. „ Kde je Amanda?“ zakřičela jsem. „Mrtvá,“ odpověděl hlubokým až robotickým hlasem. Vyhrkly mi slzy do očí. Amanda. Zabili ji. Oni ji zabili. Mého posledního člověka. Ale smutek se hned proměnil ve zlost. Zabili ji a já zabiju je. Musím! Pro ni. Pro ně. Budu bojovat!

Rychle jsem vyskočila na nohy a uvědomila si, že nemám šanci ho porazit. Ale jiná možnost není. Uchopila jsem pevně v ruce meč a shrnula si fakta. Neviděla jsem mu na hlavu ani na zadní končetiny. Všechno zakrývá tma. To byla má nevýhoda. Jeho je, že jsem malá a mrštná, on je obr. Atleni nemají ruce, pouze čtyři nohy, což je výhoda na mé straně - nemůže mě vzít, pouze zašlapat. Rozeběhla jsem se a sekla ho do nohy. Zařval a upadl. To byla má šance. Jediná. Přiblížila jsem se tak moc, že jsem ho začala sekat do noh a při každém seknutí mu na povrch vyjela tmavě fialová krev. Začal se bránit a nohou mě kopl do břicha. To je bolest. Mnohem větší než nějaké koleno. Ležela jsem na zemi, bolesti v celém břiše a navíc jsem kolem sebe neviděla nic víc než tmu. Atlen už nevydával zvuky. Stoupla jsem si a dokulhala k příšeře, která zabila mou poslední osobu v životě. Nehýbal se, tři ze čtyř končetin měl odtržené od těla. Břicho propíchnuté. Zabila jsem ho? Ne, to je nemožné. Naráz jsem slyšela, jak ke mně běží nový Atlen. Neměla jsem sílu utíkat pryč. Musela jsem zůstat tady. Přiběhl, bílé oči vykulené, když se podíval na nehybné tělo Atlena. „Ty jsi ho zabila!“ řekl rozzuřeně. Neodpověděla jsem. Každý ví, že Atlena nelze zabít. „Ty jsi ho zabila!“ zařval do tmy.

Všechno ztichlo, což znamená, že všichni už umřeli. Neměla jsem sílu přemýšlet. Byla jsem příliš zraněná. Otočila jsem se a začala kulhat pryč. Pryč od téhle nestvůry. „Ona ho zabila!“ neustále křičeli svým hlubokým hlasem jeden přes druhého. Dali mi čas a to o tom ani nevěděli. Musím od nich pryč. Jak jsem ho dokázala zabít? Vždyť to není možné. Nepronásledovali mě. Nevím proč. Pokračovala jsem v cestě. Potom jsem začala utíkat. Jsem tak blízko života... A najednou jsem si vzpomněla na poslední pravidlo, nicméně bylo pozdě. Nohama jsem byla ve vzduchu. Padala jsem ze skály. Tak proto mě nepronásledovali - bojí se výšek. Ale umírám s dobrým pocitem. Udělala jsem to pro ni. A vím, že jsem něco dokázala. Zabila jsem Atlena. To pro jednu stačí. Jiná možnost není. Jako vždycky.

Tohle je záznam, který svědčí o existenci Atlenů, o tom že byli, jsou a budou. Dokázali jsme se připojit na mozek téhle zemřelé osoby, která zažila Atleny a dokonce jednoho zabila, což se zdá být nemožným, ale není. Musíme zpřísnit opatření, protože věřte, že se vrátí. Vráti se a všechny zabijí. Proto od dnešního dne bude platit následující pravidlo ve všech realitách: *Nikdy nevycházej ven, když je tma.*